

ΤΟ "ΔΟΓΜΑ ΤΟΥ ΣΟΚ" ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΑ ΠΑΙΔΕΙΑ

Εξάλειψη της δημόσιας σφαίρας-απόλυτη ελευθερία για τις εταιρίες-ανύπαρκτες δημόσιες δαπάνες είναι το τρίπτυχο που μαζί με την κρατική καταστολή και τη βία κάθε μορφής (ψυχολογική, πνευματική, εργασιακή, υλική) συνιστούν την ονείρωση όχι μόνο της σχολής του Σικάγου αλλά και της σκληρά νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Πασχίζοντας λοιπόν να φανεί αντάξια στην εξυπηρέτηση του κεφαλαίου και των αγορών και με προμετωπίδα την καταστολή όπως αυτή εκφράστηκε με τον ωμότερο τρόπο στην Γενική Απεργία της περασμένης Τετάρτης συνεχίζει το "θεάρεστο" έργο της. **Επόμενο θύμα είναι το δημόσιο πανεπιστήμιο**, με το έκτρωμα που ακούει και στο όνομα "σχέδιο νόμου" να έχει ήδη εγκριθεί από το υπουργικό συμβούλιο και να οδεύει προς ψήφιση κυριολεκτικά νύχτα και εν μέσω εξεταστικής περιόδου. Οι διατάξεις-κόλαφος του νομοσχεδίου δεν αφήνουν τίποτα όρθιο στο πέρασμά τους: διοίκηση, οργάνωση σπουδών, χρηματοδότηση προς το φοιτητή και το ίδρυμα, καθηγητικές βαθμίδες, άσυλο...

Οι διατάξεις πιο αναλυτικά είναι οι ακόλουθες:

- ο **Διοίκηση:** Δημιουργείται το Συμβούλιο Ιδρύματος όπου το πανεπιστήμιο εκπροσωπείται από μόλις 7 καθηγητές, σε αντίθεση με την αγορά και τα αλλότρια συμφέροντα που βρίσκουν άμεση δίοδο στην διοίκηση μέσω 7 "ανεξάρτητων" εκπροσώπων (επιχειρηματίες, μάντζερ, εκπρόσωποι εταιριών). Η φοιτητική εκπροσώπηση κουτσουρεύεται σε μόλις έναν εκπρόσωπο, ο οποίος μάλιστα δεν θα έχει δικαίωμα να εκλεγεί από ψηφοδέλτιο παράταξης, αλλά με ατομική υποψηφιότητα. Καταργείται δηλαδή οποιαδήποτε μορφή δράσης και διεκδίκησης μέσω της δημιουργίας σχημάτων & συλλογικοτήτων. Μάλιστα, ξεδιάντροπα πετιέται το επιχείρημα της διενέργειας διεθνούς διαγωνισμού για την εκλογή πρύτανη λες και πρόκειται για πλειστηριασμό ή ανάθεση και όχι για μια βιώσιμη και δημοκρατική εκλογή.
- ο **Κατάργηση τμημάτων:** Βασική μονάδα καθίσταται πλέον η σχολή. Η εισαγωγή πλέον θα γίνεται ανά ίδρυμα και όχι ανά τμήμα. Καταργείται δηλαδή η αδιαβλητότητα των πανελληνίων και μπαίνουμε σε μια λογική εσωτερικών εξετάσεων για την εισαγωγή σε τμήμα. Δεν προλαβαίνει δηλαδή ο μαθητής να ξεφύγει από το πιεστικό και εντατικοποιημένο σχολικό περιβάλλον κι αμέσως μπαίνει σε ένα άλλο ακόμα σκληρότερο. Επιπλέον, καταργείται και η έννοια του ενιαίου επιστημονικού αντικειμένου-πτυχίου (π.χ. την θέση του πολιτικού μηχανικού παίρνουν μια σειρά από υπερεξειδικευμένες ειδικότητες: μηχανικοί μεταλλικών κατασκευών, μηχανικοί αγωγών, κτλ.) και μαζί της παρασέρνεται κάθε έννοια μαζικής διεκδίκησης, αφού οι σπουδές εξατομικεύονται.
- ο **Δημιουργία μονοετών-διετών προγραμμάτων σπουδών:** Σαν συνέχεια της προηγούμενης διάταξης, θεσπίζονται τα προγράμματα σούπερ με χαρακτήρα σεμιναρίου. Διασπάται δηλαδή ένα εννοιολογικό αντικείμενο στα επιμέρους, μετατρέποντας τη σχολή σε κέντρο μεταλυκειακής κατάρτισης και τοποθετώντας τη γνώση στο ράφι ενός φτηνού σούπερ μάρκετ.
- ο **Αλλαγές στο καθηγητικό δυναμικό:** Καταργείται η βαθμίδα του λέκτορα καθώς και επικουρικά σώματα όπως οι ειδικοί επιστημονικοί συνεργάτες, οι βοηθοί, κτλ. Ενισχύεται δηλαδή ένα μοντέλο παλαιού τύπου όπου κουμάντο κάνει ο καθηγητής με την πανίσχυρη έδρα, ενώ ταυτόχρονα γίνεται ακατόρθωτο το καθημερινό διδακτικό έργο (το οποίο μέχρι τώρα έφερναν κυρίως σε πέρας οι λέκτορες με τους ΕΕΔΙΠ). Πρόσφατο το παράδειγμα της Αρχιτεκτονικής Σχολής, που παρέμεινε κλειστή για ένα μήνα λόγω αδυναμίας της κυβέρνησης να διαθέσει στο προσωπικό των εργαστηρίων και των τομέων το βασικό τους μισθό.
- ο **Εισαγωγή πιστωτικών μονάδων:** Ο φοιτητής θα επιλέγει μπουκέτο μαθημάτων όχι απαραίτητα συναφούς γνωστικού αντικειμένου συγκροτώντας έναν ατομικό φάκελο δεξιοτήτων και ένα απλό άθροισμα πιστωτικών μονάδων (το αντίστοιχο συνάλλαγμα για τα προϊόντα του ραφιού που περιγράψαμε πιο πάνω). Εκτός από την προφανή διάλυση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, εγείρονται ερωτήματα για το τι είδους επιστήμονες-ανθρώπους θέλουμε: διεκπεραιωτές ενός συνεχούς εξεταστικού συστήματος ή χειραφετημένους-κριτικούς ερευνητές ; Ακόμη πιο εξόφθαλμα το ενιαίο πρόγραμμα σπουδών διασπάται σε δύο ή και τρεις κύκλους εκπληρώνοντας τη διαδικασία της Μπολόνια μέχρι και το τελευταίο της γράμμα (μια διαδικασία που παρότι διεθνώς έχει παγώσει στην Ελλάδα κάθε κυβέρνηση προσπαθεί μετά μανίας να την πραγματώσει)
- ο **Ίδρυση παραρτημάτων του ιδρύματος στο εξωτερικό:** Πουλάμε δηλαδή πλέον τη γνώση σε διάφορες χώρες, με τρόπο αντίστοιχο των αγγλικών πανεπιστημίων (ίδρυση κέντρων ελευθέρων σπουδών και ΙΕΚ στο εξωτερικό). Η μόρφωση και η παιδεία συσκευάζονται σε μια

φантаχτερή συσκευασία και εξαγονται σαν ένα ακόμα παράγωγο του πρωτογενούς τομέα. Χάνουν δηλαδή τη διαλεκτική τους υπόσταση και καθίστανται εμπορεύσιμες & εξαγοράσιμες, συνεπώς μη προσβάσιμες από τα εργατικά στρώματα (περισσότερο ταξικές).

ο **Χρηματοδότηση:** Υιοθετείται ένα σύστημα αξιολόγησης ανάλογο με αυτό που ακολουθείται και στην οικονομία. Εξωτερικοί αξιολογητές (τύπου moodys, fitch, κτλ.) διορίζονται από την κοσμητεία για να κρίνουν το κατά πόσο το ίδρυμα εκπληρώνει το ρόλο του, αντί αυτή η κρίση να γίνεται από τους άμεσα ενδιαφερόμενους (τους ίδιους τους σπουδαστές). Η εκπλήρωση των εκ της αγοράς ορισμένων στόχων του ιδρύματος γίνεται αυτοσκοπός μιας και από αυτήν εξαρτάται η επιβίωσή του. Στόχος πλέον καθίσταται το ισοζύγιο εσόδων-εξόδων και όχι η μεταλαμπάδευση της γνώσης θυμίζοντας την πανάκεια του "Καλλικράτη" της τοπικής αυτοδιοίκησης.

ο **Ανώτατο όριο σπουδών τα ν+2 χρόνια:** Η φοιτητική ιδιότητα διατηρείται με την εγγραφή των φοιτητών σε κάθε εξάμηνο. Χάνεται σε περίπτωση μη εγγραφής σε δύο συνεχόμενα εξάμηνα. Μετά το ν + 2 οι φοιτητές πλήρους φοίτησης και μετά το 2ν οι φοιτητές μερικής φοίτησης, οι όροι και οι προϋποθέσεις για διατήρηση της φοιτητικής ιδιότητας ορίζονται από τα ιδρύματα.

Υιοθετείται έτσι μια το λιγότερο φασιστική-δογματική κριτική όπου ο φοιτητής αντιμετωπίζεται ως κακός πελάτης που δεν εκπλήρωσε μια ανειλημμένη υποχρέωση και όχι ως ελεύθερος άνθρωπος που αποφασίζει ανεμπόδιστα για τις επιλογές του και κατανέμει τις σπουδές του όπως προτίθεται (κοινώς δεν αποτελεί πλέον ισότιμο μέλος της πανεπιστημιακής κοινότητας). Εγκαθιδρύεται μια σχέση ισχύος του ιδρύματος έναντι του φοιτητή που θυμίζει (ή μάλλον είναι πιστή κόπια) τις μονομερείς συμβάσεις εργασίας.

ο **Άσυλο:** Όσον αφορά το ακαδημαϊκό άσυλο, σύμφωνα με την υπουργό Παιδείας, "θα υπάρχουν διατάξεις που θα αναφέρονται στην πλήρη και πιστή εγγύηση της επιστημονικής ελευθερίας και της ελευθερίας της έκφρασης μέσα στα ΑΕΙ, ενώ απομακρυνόμαστε από το μοντέλο χωροταξικού ορισμού και επιστροφή στις ρίζες του ασύλου". Η εγγύηση της επιστημονικής ελευθερίας και της ελεύθερης έκφρασης κατοχυρώνεται συνταγματικά οπουδήποτε στην κοινωνία και όχι μόνο μέσα στο πανεπιστήμιο. Οι ρίζες του ασύλου αφορούν ακριβώς την αντίληψή μας για αυτό ως χώρο κοινωνικών αγώνων και ριζοσπαστικοποίησης και συνεπώς **ΝΑΙ** το άσυλο είναι πρωτίστως χωροταξικά ορισμένο, από τη στιγμή που είναι ο μοναδικός χώρος που δεν μπορούν να μπουν τα δολοφονικά σώματα καταστολής. Κατά τ'άλλα το άσυλο δεν αναφέρεται καν στο νομοσχέδιο, κάτι που σημαίνει ότι παύει να υφίσταται ως νομική έννοια (κοινώς καταργείται)...

ο **Φοιτητικά δάνεια:** Με υπουργική απόφαση ορίζονται οι προϋποθέσεις για τη χορήγηση άτοκων δανείων σε φοιτητές (πρώτου κύκλου) ή σε ορισμένες άλλες κατηγορίες φοιτητών, από πιστωτικά ιδρύματα της χώρας, με εγγύηση του ελληνικού δημοσίου και δυνατότητα τμηματικής αποπληρωμής του δανείου μετά την έναρξη απασχόλησής τους ή την απόκτηση ατομικού εισοδήματος. Στα πλαίσια της άκριτης περικοπής πόρων οδηγούμαστε στις **κατατομημένες φοιτητικές παροχές**. Ο φοιτητής καλείται να καλύψει ο ίδιος τα έξοδα για μεταφορές, σίτιση (όπως προτείνεται ξεκάθαρα). Μετακυλίνεται δηλαδή τεχνιέντως το κόστος από την κοινωνία στο άτομο.

Είναι προφανές ότι ο οραματισμός κάθε φοιτητή για δημοκρατική, δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση δεν χωρά καμία από τις παραπάνω διατάξεις. **Με πυξίδα την αντίδραση σύσσωμης της κοινωνίας όπως ξεσπά στις πλατείες και τις γειτονιές της χώρας καλούμαστε να συμβάλλουμε στην ανατροπή όσων μας θέλουν υποταγμένους και καταπιεσμένους. Οι σπουδές και οι ζωές μας δεν υποθηκεύονται!**

